

Dette Forslag er kommet saa sent herop, og vi have jo flere vigtige Lovforslag liggende. Fra i Morgen begynde vi paa den stille Uge, jeg skal love for, at det bliver en rar stille Uge i Rigsdagen. Vi komme til at stille ret artig i Kasernen baade tidlig og silde, baade Hellig og Søgn. Maaſte havde der været Grund til den Dag, vi havde Lovforslaget om Fred paa Folketjirrens Helligdage til Behandling her, at sætte den Ordning ind, at Rigsdagsmænd ſkulde ogsaa være fri paa de kirkelige Helligdage. Det er nu ikke ſket, og vi have for maattet arbejde en Paafestøndag; i Aar komme vi vist til at arbejde hele Paafesten. Det er alſaa det, jeg nærmest vil bebrejde de Herrer: de have haft ſaa god Tid, at de godt kunde være komne noget tidligere med dette. Nu maa vi ikke blot tage haardt fat i diſſe Dage, men der indtræder ogsaa en anden Følge, ſom bedrører Lovforslagene. Jeg vil ikke tale om reelle Endringer, der kunde ønskes, men ſelv om man ikke vilde gaa ind paa dem, ſaa var der dog Endringer til Dydeliggørelſe, ſom maaſte kunde være bleve gennemførte, men ſom nu ere umuliggjorte. Det gaar, ſom det gik for et Aar ſiden. Vrede Medlemmer kunne viſtnot huſke, hvorledes det gik med Boſtloven og Fiſkeriloven. Til Slutning kom Endringsforſlagene knapt her op fra Trykkeriet, før vi ſkulde ſtemme, vi vidſte mange Gange ikke, hvad vi ſtemte om, og det er ſandelig ikke godt, naar det gaar ſaaledes til. Jeg vil blot minde om Loven angaaende Bidrag til uægte Børn; hvor mange miniſterielle Reſolutioner og hvor mange Skrivelſer har denne Lov ikke foranlediget, og hvorfor? Fordi vi ikke havde Tid til at behandle den ordentlig. Om lidt ſkulle vi til at behandle Fattigloven, et Lovforslag, ſom jeg fuldt ſympatiſerer med, og ſom jeg tror, kan gøre megen Nytte, men hvorledes er det affattet? Jeg vil ikke tale om Affattelsen paa Sprogets Vegne, thi jeg er ikke ſaaledes Sprogmand, men jeg mener, at det er uklart og ſvævende affattet; hvad der kunde ſiges med ſaa Ord bruges der mange Linier til, og det er dog netop en Lov, ſom ſkulde være ſaa let forſtaelig ſom muligt for de Mænd, der ſkulle benytte den, men det er den ſandelig ikke.

Dernæſt har dette Lovforslag ogsaa ligesom dets Brødre og Søstre en lille politiſk Hiſtorie. Jeg ſkal kun meget kort opholde mig derved. Jeg vil blot komplimentere den høje Regering for den Anv., ſom den har ſtaaren midt gennem Oppositionen, og de Reſultater, der ville affødes af denne Rigsdagsſamling. Det er viſtnot et eneſtaaende Skue-

ſpil i hele Verden, at ſamtidig med at Regeringen har et Flertal i begge Ting, ligger der uden om Byen proviſoriſte Fæſtningsværker og gaa vi med Sikkerhed en proviſoriſt Finanslov i Møde. Jeg veed ikke, hvor andet Steds ſaadanne Forhold finde Sted. S og for ſig har jeg ikke noget imod Forhandling, men jeg vil have den ført paa en bedre Baſis, med mere indre Sandhed og i bedre Forſtaeſſe. Dette, at vi her lede under proviſoriſte Forhold, og at vi ikke kunne ſe Muligheden for at komme ud over dem, gør, at alle diſſe Underhandlinger og Aftaler og de deraf fremkomne Lovforslag ikke have den Betydning for mig, ſom de under andre Omſtændigheder kunde have. Jeg kan godt forſtaa, at Regeringen plejer Underhandlinger, og at Regeringen er vel tilfreds og gnider ſig i Hænderne; men vi andre have ikke Grund til at være tilfredſe, hverken i Byen eller paa Landet. Som dette Lovforslag nu foreligger, er det i mine Tanker et uheldigt Lovforslag, det er hverken Juſt eller Fiſt, og det er ſaa meget mere ſtadeligt, ſom man har haft ſaa gode Kort paa Haanden, at det kunde være blevet et godt Forſlag. Det er det ikke nu, og dets Bedtagelſe vil derfor i mange Aar forhindre, at vi kunne komme til at reformere paa dette Omraade og ſaa noget frem, ſom jeg tror, at vi kunne være tilfredſe med.

Th. Nielsen: Ja, denne Sag har jo ſtaaet paa Dagsordenen i mange Aar, ſom den ærede Indenrigsminiſter mindede om i ſit Indledningsforedrag. Der er jo baade fra Tingenes, i det mindſte fra et af Tingenes Side, og fra Miniſteriets Side gjort flere Forſøg paa at løſe denne Sag. Allerede Arbejdskommiſſionen af 1875 ſyſſeſatte ſig med den ſamme Sag, og ikke nok dermed, det er jo, ſom en æret Taler, nemlig den 1ſte Landſtingsmand for 9de Kreds (Mourier-Peterſen) mindede om, forſøgt at løſe denne Sag baade ad offentlig og ad mere privat Vej. Jeg ſkal ſaaledes minde om de forenede Kommuner's Alverdsomsforſørgelſe; jeg ſkal minde om, at forſtellige Amtet have forſøgt at løſe Sagen for diſſe Amters Bedkommende, men altid forekommer det mig, at Forſøgene ere miſlykkede. Den ſtore Mængde, ſom man har villet have med, den ſtore Befolkning, ſom det gjaldt om at ſaa med, de, der trønge og trønge haardeſt uden at være under Fattigvæſenet, ere ſtadig udeblevne, og hvorfor ere de udeblevne? Simpeltſthen, fordi deres Tanker i den yngre Alder have været stærkt rettede paa at ſtaffe ſig et nogenlunde ordentligt Hjem, en nogenlunde ordentlig Bopæl. Ganſte viſt